

Què us han semblat els primers mesos de Jorge Alarte a la secretaria general del PSPV-PSOE?

—Tenint en compte que parlem d'una formació que aspira a governar, pense que s'ha ocupat massa de la gestió interna i molt poc d'eixir al carrer. Hi ha moltes resolucions en clau de partit, en el sentit de reestructurar-lo, però alhora no ha fomentat la participació de tothom, cosa que li passarà factura. Desconec si és una decisió seua o dels seus assessors, però si no guanya complicitat interna, si cada passa que fa és en clau interna i no s'esforça a plantejar una alternativa real al govern de Camps, no hi haurà sensació de canvi i el PSPV no serà percebut com una opció de govern. S'ha parlat molt dels congressos provincials, de la ciutat de València, de la llista europea... d'afers massa interns. És clar que Jorge necessita un temps per a situar-se, però en aquests més de set mesos els responsables institucionals continuen sense directrius, sense una agenda política. No hi ha cap agenda política, al PSPV.

—Trobeu que no ha volgut integrar els perdedors de l'11è congrés?

—L'altre bloc érem el 49%, però encara que només haguérem estat el 15%... La política sempre funciona a base d'acords i cessions. No sols falten complicitats a l'àmbit orgànic, tampoc no n'hi ha amb la gent que intel·lectualment pot aportar-hi molt, per l'experiència i la capacitat de reflexió. També calen aquestes complicitats, si volem guanyar el carrer.

—Què us ha agradat més, fins ara?

—El partit està relaxat. Després de sis o set mesos de moviments precongessuals —n'hi hagué que fins i tot van estar un any i mig en campanya—, ha arribat la calma. Sovint el relaxament no es deu a l'acció conciliadora de la nova direcció, sinó als silencis d'uns altres, però bé... Siga com siga, no hem d'oblidar les resolucions congessuals, aprovades amb més del 90% dels vots: el nom del PSPV, la reivindicació de la nostra història, de la nostra identitat i de l'esquerra.

—Alguns, per contra, opinen que el partit vira al centre.

—Jorge sempre ho ha dit: el partit ha de virar al centre. I va per ací, fins al punt que arriba a fer mal a la consciència de la militància i de l'electorat d'esquerres. Jo mai no besaria l'anell del cardenal. Em sembla normal que es relacione amb l'Església, però que ho faça amb la base

“Pot repetir-se l'episodi Almunia-Borrell”

PRATS I CAMPES

Francesc Romeu, un dels cinc precandidats a la secretaria general del PSPV-PSOE el 2008, va unir-se a Ximo Puig, amb qui va quedar-se a 20 vots d'Alarte. Diu que el partit “no planta cara al PP” i que ja pensa en les primàries.

social. L'acció política ha de tenir signes d'estratègia pròpia, i és això, que trobe a faltar. Quan parle amb els companys de Castelló em diuen que està molt bé defensar el Tajo-Segura, però i l'Ebre? Si no tens una línia clara, acabes desorientat. Van errats, si pensen que així captaran el vot de centre moderat. El vot del PP està molt consolidat, però molt, i les enquestes ho confirmen. No hi ha

una identificació clara amb el PSPV, com tampoc amb Esquerra Unida o amb el Bloc. Cal que algú, en aquest país, parle de polítiques socialdemòcrates modernes. No hi hem de pensar gaire: els tres principals retrets al govern de Camps són la sanitat, l'educació i la dependència, justament els tres punts d'identificació socialista. No cal moure's a la dreta, doncs. Si ho fem, l'electorat votarà l'original i no la còpia. El PSPV ha de parlar de l'ensenyament de manera transversal. Això afectarà el nostre país els vint anys vinents. Ja n'hi ha prou de demanar la dimissió de Font de Mora, cal exigir la del màxim responsable, que és Camps! No plantem cara al PP.

—El 7 de febrer hi va haver el primer comitè nacional liderat per Alarte. Amb quina impressió en va eixir?

—Es tractava d'escoltar, de conèixer les línies bàsiques de la nova direcció encara sota un període de gràcia. Siga com siga, vaig notar molta preocupació per quines serien les intervencions del públic, les cares dels integrants de l'executiva reflectien una excessiva tensió. Hi havia afers espinosos, com ara la pujada de quotes als militants —no sé per què és

més car militar al PSPV que al socialisme extremeny o andalús—, però sobretot vaig trobar a faltar quina és l'agenda per als anys vinents. No sé si hem prioritzat la sanitat, les infraestructures, l'educació... O si hem prioritzat no dir res. La nostra gent ho ha de saber. Si no marquem l'agenda política, no governarem.

—**Un gran enigma és com acabarà la refundació del partit a la ciutat de València, el congrés de la qual s'ha ajornat sine die. Teniu cap intuïció?**

—L'estructura del partit a València no servia per a guanyar eleccions. Dit això, la reestructuració no ha de plantejar-se com un mitjà per a controlar l'organització. Així no guanyarem mai. La gent no sap qui presideix el PP a la ciutat, ni que l'últim congrés van fer-lo fa més de deu anys. Això no importa a la gent. Alarte fa bé de refer l'estructura a València, doncs, però ací tampoc no ha estat capaç de crear complicitats. El preocupa massa saber qui serà el nou secretari general, actua de manera frontista. Una direcció que ha vençut tan ajustadament hauria de buscar la col·laboració. En canvi, ni tenim calendari ni tenim normativa ni tenim res. És la primera vegada que acudim a unes eleccions sense direcció a València. Això desmilitantza la militància i els votants. Per què no han fet igual a Alacant, on també fa anys que som a l'oposició? A més, qui guanya el congrés no sap què serà: si serà secretari general, secretari comarcal, coordinador... No sap quina serà capacitat política tindrà. No tenim normes, no tenim calendari i no sabem per què. Per això demane a la militància que, per favor, siguen interventors o apoderats i que participen activament a la campanya. Hi ha una desmilitantzació important. Ja ens costava d'omplir totes les meses electorals, i ara encara més. En una organització política que aspira a governar no pot haver-hi buits, i si n'hi ha per una batalla interna, minva la confiança.

—**Us considereu el culpable de l'impasse a València? Alarte no us té gaire estima i heu fet públic que aspireu a liderar el PSPV de la ciutat.**

—Alarte i el seu equip s'equivoquen, en dedicar-me tanta atenció. L'atenció, li l'han de dedicar a Camps i a Rita Barberà, aquesta és la seua feina! A la ciutadania tant li fa, que es presente Romeu o qui siga. La ciutadania vol saber què hi ha més enllà del projecte esgotat de la dreta

PRATS I CAMPS

valenciana. La relació amb Jorge és correcta, però, no hi ha cap qüestió personal. Tard o d'hora arribarà la complicitat i el diàleg que a tots interessa.

—**Heu creat una associació, Conceptes, que a més presidiu.**

—Conceptes és una associació que aspira a convertir-se en fundació i que mira d'estructurar un debat que ajude a plasmar una alternativa a la dreta valenciana en tots els fronts possibles. Això afecta també l'electorat del Bloc, d'Esquerra, d'Esquerra Unida, dels sindicats... Tota aquesta massa social, política i intel·lectual ha de tenir un lloc on poder trobar-se. Farem cursos, tallers, obrirem fòrums, una web 2.0, volem fer un acte conjunt amb Jorge, Enric Morera i Margalida Sanz sobre el futur de l'esquerra...

—**N'hi ha que diuen que així contraprogrameu el vostre partit.**

—No. Nosaltres, amb motiu de les eleccions europees, hem programat un acte per al 14 de maig en què destacarem la importància de tot allò que es decideix a Europa, mirant d'implicar-hi l'electorat d'esquerres, que és el més susceptible d'abstenir-se, com veureu el 7 de juny. Convidem tothom a ser interventor, a ser apoderat, a participar a la campanya...

Sé que Jorge no s'ho ha pres malament; només fomentem la participació.

—**Quantes vegades heu parlat amb Jorge Alarte, del setembre ençà?**

—Dues. El dia del comitè federal i la nit anterior. Vaig demanar-li una entrevista al novembre, i al comitè federal vam recordar que la trobada restava pendent. Espere la seua telefonada, per tant. Una de les coses que més trobe a faltar és la normalització de l'organització.

—**Quina sensació us ha deixat l'elaboració de la llista europea?**

—Va ser una errada anunciar la presència de Rubio; és una candidatura que costa d'enllestir. Si no hagueren dit res, ningú no se n'hauria assabentat. Si hi hagueren inclòs Rubio, l'èxit hauria estat d'Alarte, i si no, ningú no en sabia res. Ací pesa molt l'astúcia i la perspiciàcia. Això a banda, tothom sap per què van incloure-hi Perelló i Avilés. Els militants es pregunten si són els més capacitats, van a un àmbit geopolític molt complex.

—**Si el resultat del PSPV el 7J és pitjor que el del 2004—quan van quedar a 7 punts del PP—, serà en part per culpa de la nova executiva nacional?**

—Els contextos són diferents. Malgrat això, és erroni plantejar que el resultat no

"Jorge sempre ho ha dit: el partit ha de virar al centre. I en això està, fins al punt que arriba a fer mal a la consciència de la militància i de l'electorat d'esquerres. Jo mai no besaria l'anell del cardenal."

serà responsabilitat de la direcció. Sempre ho són. Qui no vulga la càrrega, que no accepti el càrrec. Ja sé que els vots no dependran del bes d'Alarte a l'anell del cardenal, però en tot cas caldrà comparar-los amb els d'ara fa cinc anys, perquè això pot començar a significar alguna cosa. El partit, doncs, ha de mobilitzar-se al màxim, i no fer entendre que aquests comicis ja s'han perdut, perquè això desmobilitza els companys. I cal explicar per què tenim un comitè electoral de 54 membres, com es coordina això.

—**Al congrés nacional, Zapatero va comprometre's a involucrar-se molt més amb el PSPV. Ho percebeu?**

—És clar que no. No hi ha cap agenda ministerial, la sensació que Madrid no tracta com caldria el PSPV és ben estesa al nostre partit... És allò que us deia

"En aquest partit mai no havíem hagut de demanar permís per criticar el PP"

abans sobre l'agenda política: el primer punt hauria de ser neutralitzar la mala imatge que té ací el govern de Zapatero. Quina és l'agenda ministerial? Quina és la de la vice-presidenta primera? Com quadrem les agendes dels ministres? No puc entendre que Chaves vinga a València i no parle amb Alarte. No és normal! "Escolteu, és que vinc a fer de ministre." Escolteu, veniu mitja horeta abans, amb la jaqueta de president del partit. La gent ha de percebre que som part important del socialisme espanyol.

—**Alarte ha demanat un informe sobre la possibilitat de canviar el nom del PSPV en un comitè nacional i no en un congrés. Hi hauria revolta de la militància, en aquest cas?**

—Ni aquells que van donar suport a Alarte no hi estaven d'acord. El 95% van negar-se a canviar de nom; al remat, només ho defensava Àngel Luna. No crec que Jorge gose canviar el nom. No té sentit que el govern espanyol recupere la memòria històrica i que nosaltres no en tinguem. La gent no sols pensa que gires al centre, sinó que no saps on pares. Això et fa molt de mal, quan demanes el vot.

—**La posició del partit respecte al cas Gürtel us sembla adient?**

—*Vergonya, cavallers, vergonya*, que diu el nou disc d'Al Tall. Per comptes de demanar la compareixença de Camps, caldria demanar-ne la dimissió. L'ombra de sospita sobre la primera representació institucional d'aquest país és gran. Mentre parlem dels vestits i del *Bigotes*, però, no parlem del 40% de fracàs escolar, ni dels expedients no resolts de la llei de dependència, ni de la fallida de la sanitat pública valenciana... Com allò de la declaració de béns, que em sembla una broma al costat d'aquests problemes.

—**En aquest sentit, noteu un canvi de to, al grup socialista a les Corts?**

—Sí. Els diuen, a través del mòbil, què han de fer, els han prohibit de fer declaracions... La nova direcció té el dret de canviar la política comunicativa, jo també ho hauria fet, però en aquest partit mai no havíem hagut de demanar permís per criticar el PP. Sé que s'ha instat els diputats a ser prudents en les declaracions, però el silenci no pot ser la nostra línia estratègica. Si no, desapareixerem. I els senadors? I els alcaldes? I els diputats de les diputacions? Sense una agenda política, la gent no sap què ha de dir. Per exemple, per què hem acceptat 33 assessor

sors al síndic de greuges, vora 5 milions d'euros en nòmines? Hem de criticar-ho, ens deixen parlar o no! No pot ser, això!

—**Si hi ha primàries el 2011, us hi presentareu?**

—No descarte res. Ni les primàries, ni la ciutat de València. Només descarte anar-me'n a casa. Vull participar-hi, en la mesura que vulguen els companys. Segons que passen coses, aniré fent.

—**Podria repetir-se, a escala valenciana, l'episodi Almunia-Borrell?**

—Pot repetir-se, sí. Pot haver-hi tres candidats a la Generalitat, com l'any que van presentar-se a les primàries Asunción, Ródenas i Romero; pot haver-n'hi dos, com l'any que van optar-hi Pla i Ciscar; o només un, com en el segon intent de Pla. Com que ja ho hem experimentat tot, res no ens ha de fer por. Amb Ximo [Puig], vam defensar que el secretari general fora escollit mitjançant sufragi universal. Però també, almenys, poder triar el teu candidat, no? Jorge ja va dir que no acceptaria que quatre, en una taula, decidiren el candidat a la Generalitat.

—**N'hi ha que us acusen de suïcida.**

—No sé si ho sóc. Només sé que hi ha una manera d'entendre el partit i una altra de diferent, i que ací tots hem callat, tot s'ha relaxat molt. Jorge no ha estat pressionat. De fet, aquesta és la segona entrevista que concedesc. No renunciaré a defensar els principis del partit, però.

—**El 2007 el PSPV obtingué un 35% dels vots, i el PP el 53%. Quin percentatge mínim hauria d'assolir Alarte, el 2011, per continuar al càrrec?**

—Ha de guanyar les eleccions. La resta és una trampa, la resta és fer trampa.

—**Ni que arribe al 42%?**

—És quan guanyes les eleccions, que has fet una bona feina. Poden abstenir-se 100.000 votants del PP, però això implica que han reconegut la teua feina? No. Això és fer trampa. Ací es tracta de guanyar eleccions. Com es quantifica, si no, la millora? És un 1%? Un 0,5%? Un 1,3%? En nombre de vots? En percentatge de vot? En diputats? Mireu, ací cal guanyar les eleccions, i punt. Si et conformes a millorar el resultat anterior, vas errat. Si avises que no et responsabilitzaràs del resultat europeu, t'equivoques. Tenen dos anys per a mobilitzar els càrrecs i per a encoratjar la militància. Cal guanyar les eleccions. La resta, no s'hi val.

Victor Maceda